

בקילומטר ה־101 חתמו הרמטכ"לים על הסכם ההפרדה - אך מפקדים בקווים פקדו:

מישחו ראה את הירח? הוא אמר לעלות ב־4.30 לפנות בוקר. אני מחפש היטב בכיוון צפון — אבל רואה רק עננים ועננים, ועוד עננים, הם באים מכיוון קתיר, נישאים ברוח העזה ודומה כי בדיוק מעלינו החליטו לרוקן את מיטענם המימי.

הטיפות הכבדות חובטות בפרצוף בצליל פות עזות, הופכות לזרם מים הנוזל מן הפנים לצוואר ומשם לגוף. אי־אפשר להפנות את הפנים — כי עליך להביט לכיוון המיקוש והגדרות, משם עלולים להגיע אנשי הקומנדו המצריים. אבל לשם כך אנו ניצבים לילה על גבעה זו.

מתקלחים
אחד החברה מסתכו בנוחיות, בעת מקלחת על שפת האגס המר, כשזקנו המסתובב משווה לו דמיון לאברהם לינקולן. חבר אחד נזעק לעזרת

הצניעות, נוכח המצלמה, בעוד שלישי מחכה לתורו. מאחוריהם — חבל עליו תלויים בגדים מכובסים. משמאל: חייל יושב בכורסה מתחת לסוכך־שמש ליד השולחן. זוהי פינת השלווה של היחידה.

להתחפר - עוד הרגע

ברדיו. רוב החיילים שעימי הצביעו עבור הליכוד. כאשר טענתי כי הליכוד נגד הפרדת הכוחות, סירבו להאמין. הצמידו את הרדיו לאוזן — וקיבלו טיל כאשר שמעו את בגין מדבר נגד ההסכם. איך הוא מעיז להתנגד לזה שנחזור הביתה, התיקוממו?

מישהו מספר בדיחת ליכוד: מה המעשה הראשון שתעשה הממשלה אחרי ביצוע ההסדר הסופי עם מצריים? תעלה ארצה את עצמות בני־גוריון!

ביום יותר חם. אני מתעורר משנתי בבוקר. לפני ארבע שעות חזרנו מן

אני נועץ עיניים בים האופל שלפני. חוץ מגשם מתמיד ומטחי ברד לא רואים כלום.

טינופת באוהל

כן, ברד. מזה אלפיים שנה, אני סבור, לא ירד ברד בדרום סיני — ודוקא ב־לילה האחרון לפני חתימת ההסכם על הפרדת הכוחות — כפור וברד.

אני לובש תחתונים וגופייה הגילים, עליי הם תחתונים וגופייה ארוכים, עליהם שני זוגות סודרים, שני מעילי רוח — האחד מצרי עם ביטנה, השני אמריקאי עם בטנה נוספת.

למרות זאת — אני קפוא ורטוב, הרוח עושה צחק משיכבות הבגדים שעלי.

אולם הצרה העיקרית היא הנעליים. על רגלי שני זוגות גרביים וכמה גליונות של ידיעות אחרונות. בתחילה היינו יוצאים רק עם זוג גרביים אחד. אחר הוספנו זוג. כשגם זה לא עזר, גיסינו להכניס נדירות לנעליים. הנסיון גילה כי העיתון המחמם ביותר את הרגליים הוא ידיעות אחרונות. מעריב אינו עוזר, משום מה. סופג לטיבות מיד. אני נושא כל ערב על כפות רגלי את עמוס קינן ושייקה בן־פורת. אילו ידעו שני אלו את העזרה שהם מגישים לי.

הרוח מפעילה

מוקשים

מדי כמה דקות מפלה צרור את הי אוויר. המצרים יורים בשיטתיות מ־מקלעי הגוריאנוב שלהם. כוחותינו משייכים להם מיד. מדי פעם עולה פצצת תאורה, מאירה את הקווים שלפני המוצבים.

ניתן להבדיל בקלות מי יורה את הפצצות. שלנו מאירות באור צהוב, של המצרים באור לבן נקי.

מדי שעה, לערך, מתפוצץ מוקש בשדה לפני. בתחילה היינו מיידי פותחים באש. מניחים כי המוקש הופעל על־ידי מצרים. במשך הזמן גילינו כי מוקשי הנעל מופעלים על־ידי כלבים משוטטים.

ואילו מאז פרצה הסערה — מפעילה הרוח העזה את המוקשים הקופצים מוקשים אלה מופעלים על־ידי חוט מתוח. כאשר נתקל מישלו בחוט, הוא מותח, משחרר את הניצרה. הרוח היא כה עזה, שהיא מותחת את החוט ומפעילה את המוקש שמתפוצץ בקול רעש אדיר ומחריד את החברה.

מאת יגאל לביב

תפקידנו לשמור מפני כל נסיון חדירה של כוחות מצריים. בלשון צבאית אנו תצפית ומארב. מתחת לגבעה שלנו פלוגת טנקים, ואנו מאבטחים אותם מחדירות כוחות מצרים עם טילי טאגר, העלולים לעשות שמות בטנקים.

מליונים

בחול

אני עומד על הגבעה, רק הראש והכתפיים בולטים מעבר לקו האופק, ומביט לעבר הגדר שלפני. מאחוריה שורות שורות של מוקשים מכל הסוגים. מוקשים נגד רכב (תוצרת ארה"ב, 700 לירות מחיר האחד. 10 אלפים כאלו פוזרו רק בגזרה של החטיבה שלנו. דהיינו — 70 מיליון לירות — רק במוקשי הרכב — רק ב־גזרה אחת) בנוסף להם — מוקשים קופצים, ומוקשי נעל נגד אדם.

הזמן חולף לאט. הגשם מרטיב ביסודיות את הגוף. חודר לשכבות העבות שאני לובש, ומרטיבן מלמטה, מן הצד התחתון.

בודקים
המפקד יוסי בודק את תקינות המחסה מעל מחפורת מוקמת. ייתכן שמחר יצטרך לסגת מכאן, ואולי אף לפוצץ את ביצוריו הוא — אבל היום הוא עדיין משקיף את כל מאמציו בבניית הביטחון המקסימלי לאנשיו.

המצרים לא מתרשמים כלל מכך שמחר יחתמו על הסכם הפרדת הכוחות. מאורר סואץ רואים כל הזמן כדורים נותבים מפלחים את השמיים האפלים. כאן שר ישבנו באוהל במחנה, לפני שיצאנו עם חשיכה למארב, הקשבנו לחדשות

המארב. הסרנו את הנעליים, נכנסו לשקי שינה, ותחת חמש־שש שמיכות, אחרי לגימת קוניאק, חספנו שינה קצרה — שעיקר התענוג בה היה להסיר את הנעליים. האוהל שלנו משמש לנו גם מטבח, בי שינה ערימות של שיירי אוכל וכלי־מטבח